

РЕШЕНИЕ

№ 325

гр. Пловдив, 28.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 1-ВИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на осми юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Надежда Ив. Желязкова
Каличкова

Членове: Славейка Ат. Костадинова
Красимира Д. Ванчева

при участието на секретаря Цветелина Юр. Диминова
като разглежда докладваното от Славейка Ат. Костадинова Въззивно
търговско дело № 20225001000267 по описа за 2022 година

За да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е въззивно – по чл. 258 и следващите от ГПК.

С решение № 260154 от 14.12.2021 година, постановено по т. дело № 194/2020 година по описа на Окръжен съд – П., са отхвърлени предявените от „Е.Ю.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. П., ул. „Х.Г.Д.“ №** против Община П., БУЛСТАТ *****, с адрес гр. П., бул. „Б.“ №*, искове по чл.422 ал.1 от ГПК във връзка с чл.415 от ГПК и чл.86 от ГПК за признаване за установено съществуването на вземанията на „Е.Ю.“ ЕАД към Община П., по издадената заповед за изпълнение по ч.гр.д № 2797/2020 г. на РС-П., а именно: сумата от 22886,05 лв. по фактура №*****/05.06.2020г., издадена от „Е.Ю.“ ЕАД на Община П., на основание допълнително начислена електрическа енергия, вследствие на установено пълно или частично неизмерване, неправилно или неточно измерване на количеството електроенергия, за период 30.05.2019г. - 26.11.2019 г., ведно с обезщетение за забавено плащане в размер на законната лихва, възлизащо на 756,51 лв. за период 16.06.2020г. - 12.10.2020 г., както и

законната лихва върху главницата главница от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение в съда до окончателното изплащане на присъдената сума; сумата 12460,19 лв. по фактура №*****/05.06.2020г., издадена от „Е.Ю.“ ЕАД на Община П., на основание допълнително начислена електрическа енергия, вследствие на установено пълно или частично неизмерване, неправилно или неточно измерване на количеството електроенергия, за период 30.05.2019 г. - 26.11.2019 г., ведно с обезщетение за забавено плащане в размер на законната лихва, възлизащо на 411.88 лв. за период 16.06.2020 г. - 12.10.2020 г., както и законна лихва върху горепосочената главница от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение в съда до окончателното изплащане на присъдената сума.

Осъдено е „Е.Ю.“ЕАД да заплати на Община П. основание чл.78 ал.3 от ГПК сумата 800 лева, включваща направени по делото разноски за първоинстанционното производство и дължимо юрисконсултско възнаграждение.

Така постановеното решение е обжалвано с въззивна жалба от ищеца в първоинстанционното производство „Е.Ю.“ ЕАД с оплаквания за неправилност и незаконосъобразност. Оспорен е изводът на първоинстанционния съд, че стойността на допълнително начислената електрическа енергия вследствие на установено пълно или частично неизмерване, неправилно или неточно измерване на количеството електроенергия за минал период се дължи не на ищеца „Е.Ю.“ ЕАД, който е мрежов оператор, а на доставчика на електроенергия за конкретния потребител. Твърди се, че съдът неправилно е приел наличие на противоречие между разпоредбите на чл. 98, ал. 2, б. „а“ от Закона за енергетиката и чл. 56 от действащите Правила за измерване на количеството електрическа енергия / ПИКЕЕ/, прилагайки тези на ЗЕ като нормативен акт от по-висока степен. Във въззивната жалба е оспорена възможността да съда да упражнява косвен съдебен контрол върху нормативни актове в настоящото производство. Посочено е, че ПИКЕЕ, издадени от КЕВР, вече са били предмет на пряк съдебен контрол пред ВАС по административно дело № 7772/2019 година, с решението по което били отхвърлени жалбите срещу тях, с изключение на една разпоредба – чл. 42, ал. 5 от ПИКЕЕ, която била отменена. Това решение било потвърдено с решение по административно

дело № 12199/2020 година от петчленен състав на ВАС. С тези решения било прието за неоснователно твърдението за противоречие между раздел IX от ПИКЕЕ – „Ред и начин за преизчисляване на количеството електрическа енергия“ и Закона за енергетиката, с посоченото по-горе изключение. Жалбоподателят твърди, че е недопустимо по висящото дело да се проверява инцидентно законосъобразността на подзаконовия нормативен акт при наличие на влязло в сила решение на ВАС. Оспорен е изводът на съда, че сумата, начислена за неизмерената електрическа енергия, се дължи на доставчика на ел. енергия, а не на оператора на електроразпределителната мрежа. Този извод не бил съобразен с разпоредбата на чл. 56 ал. 1 от ПИКЕЕ, според която както преизчисляването на преминалите количества електроенергия, така и фактурирането се извършвали от оператора на електроразпределителната мрежа, а не от доставчика, без значение кой е той. Ставало дума за енергия за минал период, която представлявала технологичен разход за мрежовия оператор, доколкото преминалата и потребена, но неотчетена към краен клиент енергия представлявала енергия, закупена от мрежовия оператор и заплащането ѝ се дължало именно на него. В случая не се касало за продадена, правилно отчетена от СТИ и незаплатена от ползвателя електроенергия по сключения договор, а за покриване на технологичните разходи на мрежовия оператор, причинени от нерегламентирано присъединяване към мрежата без СТИ, довело до неизмерване и съответно до неотчитане и неплащане на потребеното от този обект количество електрическа енергия. Ищецът като електроразпределително дружество разполагал с компетентността да осъществява корекция на сметки на потребителя за неизмерена, неправилно или неточно измерена ел. енергия, включително да получава цената по издадената фактура, съгласно чл. 56, ал.1 и ал. 2 от ПИКЕЕ.

Във въззивната жалба е посочено освен това, че при нерегламентирано присъединяване към разпределителната мрежа, за каквото става дума в случая, е без значение съгласно разпоредбите на ПИКЕЕ дали отношенията между потребителя и оператора са уредени предварително по друг начин, включително с договор, тъй като фактическият състав на отговорността не включвал неизпълнение на договорно задължение, а констатирано неправомерно присъединяване на обект директно към мрежата без средства за техническо измерване. Твърди се, че съдът не е обсъдил събраните

доказателства и е стигнал до неправилни изводи. Посочено е освен това, че съгласно чл. 136, ал. 3 от Конституцията на Република Б. общината е основна административно-териториална единица, в която се осъществява местното самоуправление, а Кметството е съставна единица в общината съгласно чл. 2 от ЗМСМА и не може да бъде субект на търговски правоотношения, тъй като не е юридическо лице и не притежава материална правоспособност и дееспособност.

Искането е за отмяна на първоинстанционното решение и за постановяване на ново по същество, с което да се уважи предявеният иск, като се присъдят на жалбоподателя направените разноски.

Срещу въззивната жалба е подаден писмен отговор от Община П. с изразено становище за нейната неоснователност, с искане за потвърждаване на първоинстанционното решение и за присъждане на разноски. Поддържа се, че съдът правилно е приложил чл. 15, ал. 3 от ЗНА, приемайки наличие на противоречие между чл. 56 ал. 1 и ал. 2 от ПИКЕЕ и чл. 98а ал. 2 б. „а“ от ЗЕ по въпроса на кого се дължи сумата по корекцията – на крайния снабдител или на електроразпределителното дружество и отричайки приложението на разпоредбите на ПИКЕЕ / обн. ДВ бр. 35 от 30.04.2019 година/ досежно

възможността на ищеца като електроразпределително дружество да извършва такава корекция. Изразено е становище, че след отмяна на правилата на ПИКЕЕ, регламентиращи условията и реда за извършване на корекции на сметките на абонатите при констатирано неизмерване или неточно измерване на доставена и потребена електрическа енергия за минал период, липсва нормативно уредена възможност и за доставчиците да начисляват електроенергия на това основание, като това право не можело да се обоснове с разпоредбата на чл. 50 от ПИКЕЕ и абонатът не дължал исковата сума. Освен това е посочено, че към момента на проверката Общината не е ползвател на процесния обект – стадион, не е ползвала електроенергия за него, а за същия има сключен договор от 25.03.2013 година между ищеца и Кметството село В. за присъединяване към електроразпределителната мрежа и че стадионът е включен в активите на Кметството село В., което го ползва. Изложени са съображения, че Кметството не е юридическо лице, но е второстепенен разпоредител с бюджетни средства, определени по решения на Общинския съвет – П., съгласно чл. 11, ал. 10 от Закона за публичните финанси и че съгласно чл. 2,

ал. 2 от ЗМСМА кметствата и районите са съставни административно-териториални единици в общините, като ВКС приемал, че районите на общините, както и поделенията на юридическите лица имат процесуална правоспособност, което било относимо и за кметствата.

Страните не са направили нови доказателствени искания пред въззивната инстанция.

Апелативният съд, като прецени събраните доказателства и доводите на страните, намира следното:

Въззивната жалба е процесуално допустима, подадена е от лице, имащо правен интерес, а именно от ищеца срещу решението, с което са отхвърлени предявените от него искове, в срока по чл. 259 от ГПК.

При проверката с оглед правомощията си по чл. 269 от ГПК въззивният съд намира, че първоинстанционното решение е валидно, допустимо и правилно като краен резултат.

По т. дело № 194/2020 година П. окръжен съд е сезиран с иск с правно основание чл. 422 от ГПК за установяване съществуването на вземането по заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК № 1544/18.11.2020 година, издадена по частно гражданско дело № 2797/2020 година по описа на РС – П..

Ищецът „Е.Ю.“ ЕАД иска да бъде установено по отношение на ответника Община П. съществуването на вземанията му по посочената заповед за изпълнение в общ размер на 36514,64 лева, включващ главница от общо 35346,25 лева по два броя фактури с получател Община- П., с клиентски номер *****, за обект на потребление село В., стадион, ИТН *****, за допълнително начислена електрическа енергия вследствие на установено пълно или частично неизмерване, неправилно или неточно измерване на количеството електроенергия за периода от 30.05.2019 година до 26.11.2019 година, ведно с обезщетение за забавеното плащане на сумата в размер на законната лихва, възлизащо на 1168,39 лв. за периода от 16.06.2020 год. до 12.10.2020 год. / без периода от 13.03.2020 година до 08.04.2020 година съгласно Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на НС от 13.03.2020 година / , както и законната лихва върху главницата от датата на подаването на заявлението по чл. 410 ГПК /13.10.2020 год./ до окончателното изплащане на сумата.

Първият спорен въпрос между страните, очертан с въззивната жалба и свързан с единия от мотивите, с който първоинстанционният съд е отхвърлил предявения иск, е за материалноправната легитимация на ищеца в качеството му на оператор на електроразпределителна мрежа, да начисли допълнително количество електрическа енергия за процесния обект с ИТН *****, с оглед разпоредбите на чл. 83, ал. 1, т. 6 от ЗЕ и чл. 56 от ПИКЕЕ.

Съдът е приел, че правният субект, който може да извършва корекция по правилата на чл. 83, ал. 1, т. 6 от ЗЕ, е крайният снабдител съгласно чл. 98а, ал. 2, т. 6, б. а от ЗЕ. Приемайки наличие на противоречие между цитираните разпоредби на ЗЕ и чл. 56 ал. 1 и 2 от Правилата за измерване на количеството електрическа енергия, издадени от КЕВР, обн. ДВ бр. 35/30.04.2019 година, овластяващи оператора на електроразпределителната мрежа да извършва такива корекции и съобразявайки чл. 15, ал. 3 от ЗНА, съдът е направил извода, че следва да бъде приложен нормативния акт от по-висока степен – закона, т.е. че не електроразпределителното дружество, а доставчикът притежава правомощия да извършва корекция в сметката на потребителя. По този начин е мотивиран изводът му, че ищецът не е материалноправно легитимиран да претендира процесното вземане

Въззивният съд счита за неправилни тези изводи на първоинстанционния съд по следните съображения:

По въпроса за компетентността на гражданския съд да осъществява инцидентен контрол върху административни актове по всящо гражданско дело, принципното становище е, че с оглед разпоредбата на чл. 17, ал. 2 от ГПК съдът може да се произнася инцидентно по валидността на административния акт. Законосъобразността на индивидуален административен акт може да бъде преценявана от гражданския съд тогава, когато актът се противопоставя на страна по делото, която не е била участник в административното производство по неговото издаване и обжалване. По отношение на подзаконовите нормативни актове, съдът не е длъжен да ги прилага, ако те противоречат на законова разпоредба, съгласно чл. 15, ал. 3 от ЗНА, респ. не може да признае права въз основа на подзаконов нормативен акт, които са отречени от нормативен акт от по-висока степен.

В случая обаче не сме изправени пред хипотеза на противоречие между

подзаконов нормативен акт и закон. Това е така, доколкото разпоредбите на чл. 50-56 от ПИКЕЕ не касаят договорни правоотношения по продажба на електрическа енергия, респ. заплащане на доставена и измерена електрическа енергия в изпълнение на договора за продажба. Разпоредбите на ПИКЕЕ уреждат правото на лицензирания оператор на електроразпределителната мрежа, при установяване на несъответствия между измерените количества електрическа енергия и заплатените такива, да преизчислява количествата съобразно цитираните правила, когато установи неизмерване, неправилно и/или неточно измерване на количествата електрическа енергия, заплатена от крайния потребител. Това право на електроразпределителното дружество е пряко свързано с правомощията, които има по чл. 89 от ЗЕ, включително и това по т. 6 за измерване на електрическата енергия в електроразпределителната мрежа. В този смисъл е и разрешението, възприето от съдебната практика – решение № 115 от 17.06.2022 година, постановено по гр. дело № 3817/2021 година на ВКС, IV г.о.

За да бъде прието, че ответната Община дължи на електроразпределителното дружество исковите суми, е необходимо със събраните по делото доказателства да бъде установен фактическия състав на чл. 56 във връзка с чл. 51 от ПИКЕЕ, обнародвани на 30.04. 2019 година и действащи и до момента, приети от КЕВР на основание чл. 83 ал. 1 т. 6 от Закона за енергетиката.

Според чл. 83 ал. 1 от ЗЕ устройството и експлоатацията на електроенергийната система се осъществяват съгласно норми, предвидени в изброени в т.1-6 наредби и правила. В чл. 83 ал. 1 т. 6 от ЗЕ са посочени правилата за измерване на количеството електрическа енергия, регламентиращи принципите на измерване, начините и местата за измерване, включително реда и начините за преизчисляване на количеството електрическа енергия при установяване на неизмерена, неправилно и/или неточно измерена електрическа енергия или за която има измерени показания в невизуализиран регистър на средството за търговско измерване, както и създаването, поддържането и достъпа до регистрираните от тези средства база данни.

Досежно материалноправната легитимация на ищеца „Е.Ю.“ ЕАД съдът изложи подробни мотиви по-горе. Според чл. 56 ал. 1 и ал. 2 от

ПИКЕЕ в случаите на преизчисляване на количества електрическа енергия по реда на раздел IX от ПИКЕЕ, операторът на електроразпределителната мрежа предоставя на ползвателя на мрежата фактура и справка за преизчислените количества електрическа енергия, както и информация за дължимата сума за мрежови услуги, като ползвателят на мрежата заплаща на оператора на съответната мрежа дължимата сума, определена по реда на ал. 1.

В чл. 51 от ПИКЕЕ е уредена една от хипотезите на преизчисляване на количествата електрическа енергия от оператора на електроразпределителната мрежа. Тя касае установено неправомерно присъединяване на обект към електрическите мрежи, при което преизчисляването се извършва въз основа на констативен протокол, съставен по реда на чл. 49.

Съдът, въз основа на съвкупната преценка на събраните по делото доказателства, намира, че в случая не е установен фактическият състав на чл. 51 от ПИКЕЕ, необходим за ангажиране на отговорността на Община – П. да заплати количествата преизчислена електроенергия в качеството на ползвател на мрежата.

Съгласно чл. 51 ал. 2 от ПИКЕЕ преизчисляването се извършва въз основа на констативен протокол, съставен по реда на чл. 49 от ПИКЕЕ.

В случая не е налице това изискване. По делото са представени два броя констативни протоколи № 567887 и № 567888 от 26.11.2019 година. Те са съставени и подписани от двама служители – електромонтьори на ответното дружество. В протоколите е отразено, че е извършена проверка на измервателната система на клиент Кметството село В., обект „стадион“, клиентски № *****, ИТН *****. И в двата протокола е посочено, че проверката е извършена в присъствието на П.Г. - Кмет на Кметство село В., който ги е подписал в това си качество. При проверката не е присъствал представител на Община – П., като нейните твърдения, че Кметът Г. не е имал правомощия да представлява Общината при тази проверка, не се опровергават от ищеца.

В двата протокола е отразено, че на обекта има поставено електромерно табло на пилон, в което обаче няма електромер и съоръженията на стадиона са захранени посредством два кабела, без да бъде измервана консумираната електрическа енергия. В протокол № 567887 е описан кабел със сечение 10

кв. мм, а в протокол № 567888 - кабел със сечение 4 кв. метра.

Отразеното в двата констативни протокола досежно начина, по който е ставало захранването на стадиона в село В. с електроенергия, съответства и се доизяснява от останалите събрани по делото доказателства, по-конкретно от приетата електротехническа експертиза и от показанията на разпитания в съдебно заседание на 07.10.2021 година свидетел В.Д.Б.. От тези доказателства е видно, че до стадиона в село В. има поставено електрическо табло на 21.06.2013 година, в което обаче няма електромер, което води до неизмерване на електрическата енергия. Към момента на съставяне на констативните протоколи, както и към момента на изготвяне на заключението на вещото лице стадионът е захранен с електрическа енергия посредством два кабела със сечение 3x10 мм² и 3x4 мм², които директно са свързани с таблото, означено като измервателна точка ***** условно, доколкото в него няма измервателно средство. Вещото лице е установило, че по-тънкия кабел захранва битово помещение с две съблекални, в които има лампи и бойлери. По-дебелият кабел захранва електрическите табла, с които се управляват двете помпи за напояване, спуснати в сондажни кладенци.

Обсъдените до тук доказателства са достатъчни, за да се направи извод за неправомерно присъединяване на обект към електрическата мрежа по смисъла на чл. 51 ал. 1 от ПИКЕЕ, доколкото става дума за кабели, посредством които се е осигурява захранването на стадиона с електроенергия, свързани към електроразпределителната мрежа без измервателно средство.

Следва да се посочи, че е без значение колко точно електрическа енергия е изразходвана в резултат на неправомерното присъединяване. Според приложимите в отношенията между страните разпоредби на ПИКЕЕ при установено неправомерно присъединяване се извършва преизчисляване на електрическата енергия по конкретна методика / в случая тази на чл. 51 ал. 1 изречение второ от ПИКЕЕ/.

Заключението на вещото лице е, че е приложена правилно методиката за изчисляване на неотчетеното количество електрическа енергия съгласно чл. 51 ал. 1 от ПИКЕЕ и че неизмереното количество за двата кабела е остойностено правилно на обща стойност 35346,25 лева по двете процесни фактури, съставени на основание чл. 56 ал. 3 от ПИКЕЕ, въз основа на които

е издадена заповедта по чл. 410 от ГПК.

Въпреки това обаче съдът намира, че предявеният иск е неоснователен по следните съображения:

По отношение на ответника Община – П. не са изпълнени изискванията на ПИКЕЕ, тя не е участник в процедурата от съставянето на констативния протокол по чл. 49 от ПИКЕЕ. Несъобразена със законовите разпоредби е и процедурата по фактуриране на преизчислените количества електроенергия.

От събраните по делото доказателства се установява, че между Община-П. и „Е.Ю.“ ЕАД има договорни отношения, Общината е клиент на ищцовото дружество с клиентски номер *****, Измервателна точка № *****, за която се отнасят процесните констативни протоколи с номера 567887 и 567888, принадлежи обаче към друг клиентски номер – *****, който е на Кметството село В.. Това обстоятелство е отразено изрично в констативните протоколи по чл. 49 от ПИКЕЕ и е установено от вещото лице – електроинженер. При положение, че Община – П. не е присъствала при съставянето на констативните протоколи и в тях не е посочено да е извършвана проверка по отношение на обект на Общината в качеството ѝ на ползвател на мрежата, а изрично е вписано като такъв Кметството село В., не са налице предвидените в чл. 56 от ПИКЕЕ условия за преизчисляване и за съставяне на фактури и справки на лице, различно от посочваното до този момент от самия ищец като ползвател на мрежата.

Освен в протоколите по чл. 49 от ПИКЕЕ, Кметството село В., а не Община – П. е посочено като ползвател /получател на доставката/ в първоначално съставените от ищцовото дружество фактури, първата от които с номер *****/13.01.2020 година на стойност 12460,19 лева, ведно със справка и уведомление, отнасящи се до констатациите по протокол 567888/26.11.2019 година и втората с номер *****/13.01.2020 година на стойност 22886,06 лева, ведно със справка и уведомление, отнасящи се до констатациите в протокол 567887/26.11.2019 година. Това са доказателствата, приложени на стр. 34-41 от първоинстанционното производство. Във всички тях е отразено, че става дума за коригиране на количеството електроенергия на клиент Кметство село В. с клиентски номер ***** и ИТН *****.

Впоследствие са съставени нови фактури №*****/ 05.06.2020

година и №*****/05.06.2020 година и справки за преизчислената енергия, въз основа на които е издадена заповедта за изпълнение по чл. 410 от ГПК. Съдържанието на тези фактури и справки се различава от първоначално съставените въз основа на двата протокола от 26.11.2019 година само по получателя на доставката, като вместо Кметството село В. е посочена Община-П. и по клиентския номер, като вместо ***** е посочен номер *****. Различен е и посоченият във фактурите падеж, до който се дължи плащане на сумите, като той е съобразен с уведомяването първоначално на Кметството В., за което падежът е 23.01.2020 година, а впоследствие на Община- П., за която падежът е 15.06.2020 година. Има обаче пълно съвпадение в стойността на фактурите, в периода, за който е извършено преизчисляване на електроенергията, посоченото място на потребление – стадиона в село В. и ИТН – *****. В уведомлението и до Кметството В., и до Община-П. е посочено, че фактурите са издадени въз основа на констатациите в протоколите от 26.11.2019 година, касаещи ИТН *****.

Преди издаване на фактурите с получател Община-П., обсъдени по-горе, до Кметството село В. са изпратени две писма с приложени към тях две кредитни известия от 29.05.2020 година, които са с номера *****/29.05.2020 година и *****/29.05.2020 година / стр. 49-52/. В писмата е посочено, че за обект с ИТН ***** в село В. е констатирана допусната техническа грешка при издаване на фактурите за допълнително начислена сума за електроенергия, поради което и на основание чл. 115 ал. 1 от ЗДДС е направена корекция на фактурите от 13.01.2020 година. Сумите по двете кредитни известия от 29.05.2020 година с получател Кметството село В. съвпадат напълно със сумите по фактурите от 13.01.2020 година, както и с тези, издадени впоследствие с получател Община- П.. В кредитните известия е посочено, че основание за издаването им е разваляне на сделката. Според чл. 115 ал. 1 от ЗДДС при изменение на данъчната основа на доставка или при развалянето на доставка, за която е издадена фактура, доставчикът е длъжен да издаде известие към фактурата.

В чл. 56 ал. 1 и ал. 2 от ПИКЕЕ изрично се сочи, че при преизчисляване на електроенергията в хипотези като настоящата фактурата се издава и плащането се дължи от ползвателя на мрежата.

В § 1 т. 4 от ДР на ПИКЕЕ от 2019 година се съдържа определение на понятието „позвател“, а именно клиент и/или производител на електрическа енергия по смисъла на Закона за енергетиката.

В § 1 т. 27 б от ДР на ЗЕ е посочено, че „клиент“ е клиент на едро или краен клиент на енергия или природен газ, включително предприятие за природен газ, което купува природен газ.

В случая позвателят не може да е клиент на едро, какъвто съгласно определението в § 1 т. 27в от ДР на ЗЕ е физическо или юридическо лице, което купува електрическа енергия с цел препродажба. Става дума за „краен клиент“ по смисъла на § 1 т. 27 г от ДР на ЗЕ , а това е клиент, който купува електрическа енергия или природен газ за собствено ползване.

Въз основа на обсъдените по-горе разпоредби следва да се приеме, че законът не свързва понятието „ползвател“ по чл. 56 от ПИКЕЕ със собствеността върху имота, а с ползването на електроенергията.

В този смисъл липсва основание заплащането на произчислената електроенергия да се търси от Община – П. в качеството ѝ на собственик на поземления имот. Тя би могла да е носител на задължението за плащане само като ползвател, каквито данни по делото липсват.

Във връзка със собствеността и ползването на процесния обект – стадион в село В., с представените по делото доказателства е установено следното:

Недвижимият имот – стадион с идентификатор ***** по плана на село В., е актуван като публична общинска собственост на Община –П. с акт №**** от 11.08.2020 година, предходен акт за публична общинска собственост №**/17.02.2006 година / стр. 87/. В представената по делото оборотна справка по активи на Кметството село В. под №** като активи са посочени тези по акт за публична общинска собственост №**/17.02.2006 година и ****/11.08.2020 година.

За присъединяването към електроразпределителната мрежа на обект – водна помпа, находяща се на стадиона в село В., е сключен договор №*****/25.03.2013 година между „Е.Б.Е.“ ЕАД / чийто правопреемник е дружеството-ищец/ и Кметството село В., представлявано от Кмета. Този договор е приложен като доказателство по делото / стр. 43 и следващите/ и въз основа на него е поставено таблото за хранване с електроенергия на

стадиона, каквито данни се съдържат в заключението на вещото лице. В договора са посочени ЕИК на Кметството, както и клиентския номер – *****, който съвпада с посочения клиентски номер в протоколите по чл. 49 от ПИКЕЕ, както и в първоначално съставените от ищеца фактури и справка за коригиране на сметката за електроенергия.

Твърденията на Община-П., че ИТН *****, отнасяща се за стадиона в село В., не е включена в партидата на Община-П. с клиентски номер *****, не са оспорени от ищеца и не се опровергават от събраните по делото доказателства.

Представени са по делото и решения на Общински съвет – П. № 4 от 31.01.2020 година и № 2/31.01.2019 година, с които са определени второстепенните разпоредители с бюджетни кредити. Сред определените такива е и Кмета на Кметството село В. / приложение № 11 т. 4 към двете решения/.

При така установената по делото фактическа обстановка съдът намира, че Община –П. не дължи сумите по двете процесни фактури, респ. по издадената заповед по чл. 410 от ГПК.

На първо място е нарушена процедурата по издаване на констативните актове по чл. 49 от ПИКЕЕ, тъй като проверката не е извършена в присъствието на представител на Общината и липсва негов подпис. Освен това извършените последващи действия от ищцовото дружество по издаване на фактурите и справките към тях, кредитните известия и уведомлението, първоначално насочени към Кметството село В., а впоследствие към Община-П. на основание разваляне на сделката с Кметството, също са незаконосъобразни. Процедурата по ПИКЕЕ е регламентирана с императивни норми, според които фактурите при преизчисляване на електроенергията се издават на ползвателя на мрежата. Община-П. няма качеството на ползвател по смисъла на разпоредбите на ПИКЕЕ и ЗЕ, обсъдени по-горе.

Сам по себе си фактът, че стадионът в село В. е публична общинска собственост на Община П., не е достатъчен, за да се приеме, че исковите суми се дължат от Общината. Става дума за публична общинска собственост, която видно от обсъдените по-горе доказателства, по-конкретно от описа на активите на Кметството село В., е в активите на Кметството. Съгласно разпоредбата на чл. 12 ал. 2 от Закона за общинската собственост

управлението на този имот се осъществява от Кмета на Кметството по местонахождението му, доколкото става дума за имот по чл. 3, ал. 2, т. 2 от ЗОС, а именно такъв, предназначен за изпълнение на функциите на органите на местното самоуправление и местната администрация.

За присъединяването на този имот към електроразпределителната мрежа има сключен договор от Кметството, а не от Община –П. и страните са обвързани от него, което дава основание да се приеме, че ползвател по смисъла на чл. 56 от ПИКЕЕ е именно Кметството. Макар да не е самостоятелно юридическо лице, а съставна административно-териториална единица в Общината съгласно чл. 2 ал. 2 от ЗМСМА, Кметството е второстепенен разпоредител с бюджетни средства по смисъла на чл. 11 ал. 10 от Закона за публичните финанси. Кметството притежава и самостоятелна процесуална легитимация за участие в граждански дела относно изпълнението на сключени от него договори, съгласно разпоредбата на чл. 27 ал. 2 от ГПК, която се прилага не само за държавните учреждения, чиито ръководители са разпоредители с бюджетни кредити, но и за разпоредителите с бюджет от по-ниска степен по бюджетите на общините, когато става дума за упражняване на собствената им компетентност / решение № 12 от 05.02.2017 година на ВКС по т.д. 60051/2016 година на II г.о. на ВКС/.

По тези съображения съдът намира, че Община- П. не дължи плащане на исковите суми. Решението, с което е отхвърлен предявеният срещу нея иск, следва да бъде потвърдено.

Жалбоподателят „Е.Ю.“ ЕАД следва да бъде осъден да заплати на Община-П. разноски за въззивната инстанция. Претендираните такива са в размер на 540 лева юрисконсултско възнаграждение. Този размер е съобразен с разпоредбите на чл. 25 ал. 1 и ал. 2 от Наредбата за заплащане на правната помощ, към която препращат чл. 78 ал. 8 от ГПК и чл. 37 от Закона за правната помощ и следва да бъде присъден на Община- П..

По изложените съображения Пловдивският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260154 от 14.12.2021 година,
постановено по т. дело № 194/2020 година по описа на Окръжен съд – П..

ОСЪЖДА „ Е.Ю.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. П., ул. „Х.Г.Д.“ №** да заплати на Община П., БУЛСТАТ *****, с адрес гр. П., бул. „Б.“ №*, разноси за въззивното производство в размер на 540 лева юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС с касационна жалба в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____